

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 16. siječanj 2019. [\[Multimedia\]](#)

„Abba, Oče!“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljajući kateheze o molitvi Očenaš danas polazimo od opažanja da se u Novom zavjetu čini da ta molitva želi doprijeti do onoga što je bitno, do te mjere da se usredotočuje na jednu jedinu riječ: *Abbà*, Oče.

Čuli smo što sveti Pavao piše u Poslanici Rimljanima: „Ta ne primiste duh robovanja da se opet bojite, nego primiste Duha posinstva u kojem kličemo: ‘Abba! Oče!’“ (8, 15). Galaćanima, pak, Apostol kaže: „A budući da ste sinovi, odasla Bog u srca vaša Duha Sina svoga koji kliče: »Abba! Oče!«“ (Gal 4, 6). Dva puta se ponavlja isti zaziv, u kojem je zgusnuta sva novost evanđelja. Nakon što je upoznao Isusa i slušao njegovo propovijedanje, kršćanin više ne smatra Boga tiraninom kojeg se treba bojati, on ga se više ne boji, već osjeća kako se u njegovu srcu rađa povjerenje u Njega: može u obraćanju Stvoritelju nazivati ga „Ocem“. Taj izraz je toliko važan za kršćane da je često sačuvan netaknutim u svom izvornom obliku: „*Abbà*“.

Prava je rijetkost u Novome zavjetu da aramejski izrazi nisu prevedeni na grčki. Možemo zamisliti kako je u tim aramejskim riječima ostao „zabilježen“ sâm Isusov glas: poštivali su Isusov idiom. Već u prvoj riječi molitve Očenaš nalazimo radikalnu novost kršćanske molitve.

Nije riječ samo o korištenju simbola – u ovom slučaju očeva lika – koje se veže uz Božje otajstvo, već se radi o tome da se, da tako kažemo, cijeli Isusov svijet pretoči u vlastito srce. Ako izvršimo taj zahvat možemo istinski moliti „Oče naš“.

Reći „*Abbà*“ je nešto mnogo intimnije i dirljivije nego jednostavno nazivati Boga „Ocem“.

Eto zašto je netko predložio da se tu izvornu aramejsku riječ „*Abbà*“ prevodi s „tata“. Umjesto „Oče naš“ da kažemo „tata“. Nastavljamo govoriti „Oče naš“, ali srcem smo pozvani reći „tata“, pozvani

smo imati odnos s Bogom nalik odnosu djeteta sa svojim ocem, koji kaže „tata“ i „tatica“. Zapravo, ovi izrazi dozivaju u svijest ljubav, dozivaju u pamet toplinu, nešto što nas vraća u djetinjstvo: slika djeteta potpuno uronjena u zagrljaj oca koji prema njemu osjeća beskrajnu nježnost. I zato, draga braćo i sestre, da bismo dobro molili, moramo imati srce djeteta. Ne smijemo biti uskogrudni: tako se ne može dobro moliti. Moramo biti poput djeteta u naručju njegova oca, njegovog tate.

Ali zasigurno su Evanđelja ta koja nas bolje uvode u smisao ove riječi. Što ta riječ znači za Isusa? Svoj puni smisao i pravi izgled „Oče naš“ dobiva ako ga naučimo moliti nakon što, primjerice, pročitamo prisposobu o milosrdnom ocu u 15. poglavlju Lukina Evanđelja (usp. *Lk 15, 11-32*). Zamislimo kako ovu molitvu izgovara izgubljeni sin, nakon što je iskusio zagrljaj svog oca koji ga je dugo čekao, oca koji se ne sjeća uvredljivih riječi koje mu je ovaj rekao, oca koji mu sada jednostavno stavlja do znanja koliko mu je nedostajao. Tada otkrivamo kako te riječi oživljuju, dobivaju na snazi. I pitamo se: zar je moguće da Ti, odnosno Bog, poznaješ samo ljubav? Ne znaš za mržnju? Ne – Bog će odgovoriti – ja poznajem samo ljubav. Gdje je u tebi osveta, traženje pravde, srdžba zbog tvoje povrijeđene časti? I Bog će odgovoriti: ja poznajem samo ljubav.

U načinima postupanja oca iz te prisposobe ima nešto što jako podsjeća na srce majke. Poglavitom majke nalaze izlike za svoju djecu, postavljaju se zaštitnički prema njima, ne prestaju suosjećati s njima, nastavljaju ih voljeti čak i kad ova više ništa ne zaslužuju.

Dovoljno je dozvati u pamet ovaj jedinstveni izraz – *Abbà* – pa da poteče prava kršćanska molitva. I sveti Pavao, u svojim poslanicama, slijedi taj isti put, i ne bi ni moglo biti drugačije, jer je to put kojim je Isus učio: u ovom zazivu ima jedna snaga koja privlači ostatak molitve.

Bog te traži čak i ako ga ti ne tražiš. Bog te ljubi, čak i ako si Ga zaboravio. Bog otkriva u tebi ljepotu čak i ako misliš da si uzalud potratio sve svoje talente. Bog nije samo otac, on je poput majke koja nikada ne prestaje voljeti svoje stvorenje. S druge strane, postoji „bremenitost“ koja traje zauvijek, mnogo duže od devet mjeseci koliko traje tjelesna; to je nošenje pod srcem koje stvara beskonačni krug ljubavi.

Za kršćanina moliti znači jednostavno reći „*Abbà*“, reći „tata“, reći „Oče“, ali s pouzdanjem djeteta.

Možda se i nama dogodi da kročimo putovima koji su daleko od Božjih, kao što se dogodilo s izgubljenim sinom; ili da potonemo u samoću zbog koje se osjećamo napuštenima u svijetu; ili, još, da pogriješimo i budemo paralizirani osjećajem krivnje. U tim teškim trenucima još uvijek možemo smoći snage za molitvu, počinjući s riječju „Oče“, ali s nježnim osjećajem djeteta: „*Abbà*“, „tata“. On neće sakriti svoje lice od nas. Zapamtite dobro: možda netko ima loše stvari u sebi, stvari koje ne zna kako riješiti, toliko gorčine što je učinio ovo ili ono... On neće sakriti svoje lice. Neće se zatvoriti u tišinu. Reci mu „Oče“ i On će ti odgovoriti. Imaš oca. „Da, ali ja sam zločinac...“. Ali imaš oca koji te ljubi! Reci mu „Oče“, počni tako moliti, i u tišini će nam reći da nas nikada nije izgubio iz vida. „Ali, Oče, učinio sam ovo...“ – „Nikad te nisam izgubio iz vida, sve sam

vidio, već sam uvijek bio tu, blizu tebe, vjeran svojoj ljubavi prema tebi“. To će biti odgovor. Ne zaboravite nikada reći „Oče“. Hvala!

Apel Svetoga Oca

Slavljem Večernje u Bazilici sv. Pavla izvan zidina u petak započinje *Molitvena osmina za jedinstvo kršćana* na temu: „Teži za samom pravdom“. I ove smo godine pozvani moliti da svi kršćani ponovno budu jedna obitelj, u skladu s voljom Boga koji želi „da svi budu jedno“ (Iv 17, 21). Ekumenizam nije nešto što nam se nudi tek kao jedna od mogućnosti. Naš je cilj ostvariti zajedničko i dosljedno svjedočanstvo u afirmaciji istinske pravde i u potpori najslabijih, kroz konkretne, primjerene i učinkovite odgovore.
